

Příliš mnoho věcí

Už nejednou jsem se v průběhu času zmiňovala o svém pocitu, že mám příliš mnoho věcí, které mě tísní a zavalují. A to přesto, že mám v posledních dvou letech za sebou čistku inspirovanou Marií Kondo, stěhování a několik předcházejících i následných probírek věcí. Asi nejlépe jsem na tom s vybavením kuchyně, kdy jsem se statečně zbavila různých trosek i vychytávek, na jejichž účel jsme s Vaškem ani po dlouhém zkoumání nepřišli, a podle jejich zachovalého stavu se dalo soudit, že nikdy ani žádný účel neměly. Další selekci provedla indukční deska a redukovaný úložný prostor v novém bytě.

S oblečením jsem na tom už také mnohem lépe. Před delším časem jsem pochopila, že velikost 36 je mi nadosmrti souzená pouze v oddělení obuvi, a že se zřejmě postupně v oblečení dostanu až k velikosti bot mé bývalé kolegyně z práce, která svým střevíčkům říkala lodě. Některé kousky oblečení neprošly testem a) budu spát ve stanu?, b) budu pracovat v bance?, c) půjdu na maškarní ples?, zatímco různá stará bavlněná trika, s firemními logy i bez, byla ponechána v šuplíku s pomyslným názvem „na natírání plotu dobrý“, o který se dělí se starými tepláky a elastáky, předurčenými k témuž osudu. Teď mě čeká jejich redukce, protože ty staré hadry by stačily pro všechny pomocníky Toma Sawyera, a ještě by zbylo pro Timura a jeho partu. Vzhledem k novým okolnostem musím ještě probrat kategorii oblečení „montérky do kanclu, když mám nedejbože pracovní schůzku“, což mi myslím nebude činit žádné potíže.

Zredukovala jsem zásadně i počet knih, protože jsem si uvědomila, že většinou zabírají místo v knihovně ne proto, že jsou pro mě, pro nás nezbytné, ale že k nám často doputovaly nejrůznějšími cestami a já se jich ujala, neboť knihy se nevyhazují. V několika vlnách jsem ještě v Praze zaplavila okolní knihobudky a kdyby na to přišlo, nepochybně bych dokázala pustit do dalšího života ještě pár svazků. Od dob, kdy jsem přečetla deset knih týdně, jsem se dopracovala ke stavu, kdy jsem deset let nebyla schopná číst vůbec. Ten zásek se prolomil asi před dekádu s objevem mnohovesmíru Terryho Pratchetta, který od té doby zkoumám, a mimo něj si dovedu do svého života pustit jen některé nové knihy a některé příběhy, a občas se vracet se k některým pro mě zásadním knihám.

Paradoxně mám tedy největší problém s věcmi, určenými pro kreativní činnosti, které se mi během let neúnosně nahromadily. Chleba to nežere a na starý kolena na to nebudu mít, říkála jsem si, když jsem objednávala další a další metry látky a různé šablony, pravítka a další pomůcky na šití, či další druhy barev, o kterých už nevím, jak se vlastně používají. Zpětně samozřejmě vidím, kde soudruzi z NDR udělali chybu, a vím i že tohle hromadění látek a

dalších pomůcek bylo jen náhražkou za to, že na volné šití nemám čas, ani dost odvahy.

Ačkoli teď v šití směřuju od komerčních látek k cancourkům a vlastnoručně upraveným tkaninám, nedokážu se nahromaděných metrů zbavit. Prodávat je by bylo pro mě příliš komplikované a zřejmě bych kolem toho dokázala nadělat neúnosně mnoho zmatků. Navíc si zaslouží dostat šanci, kterou vlastně ještě neměly. Často mi přišlo, že jich je na ten který projekt škoda, a pak jsem si kupovala jiné látky, jejichž zbytky jen rozšířily mou hadrotéku. Teď už do nich s menším či větším sebezapřením dokážu sáhnout. A tak mě čeká náročné a dlouhé přežehlování a přeskládávání hromady látek, protože jsou stále ještě složeny tak, jak jsem je loni přivezla z Prahy, to jest ve formátu, který není vhodný do současných úložných prostor.

Vymýšlím, jak je co nejbezbolestněji zpracovat, jestli třeba nabídnout nějaké šité předměty do místní školky, ale dovedu si dost dobře představit, že se mi pak bude zdát, že mi na jejich výrobu chybí ty jediné správné látky... Tak to zatím nechávám viset ve vzduchu, když už je mám tak dlouho, tak snad ještě rok dva mezi hromadou látek přežiju, zvláště když nebudu moc otevírat skříňky a nad uloženými komínky látek vrtět hlavou.

Možná není tak daleko den, kdy se budu těch v textilu uložených tisíců korun zbavovat, kdy už ten tlak věcí kolem sebe neunesu. Možná je to křivka, které se dokáže vyhnout málokdo, zejména ze starších generací. Kupovat do zásoby, hromadit, a pak jednoho dne začít vše rozdávat. Jako třeba má dobrá tchýně, které loni bylo devadesát. Ta se oproštuje od věcí tak důkladně, že když tam chceme dnes přespát, musíme si dovézt deku a nafukovací lehátko. Ale ona se tak cítí dobře.

K šití, ale i k živobytí člověk vlastně potřebuje jen velmi málo, když si dovolí ten luxus tvořit a žít. Asi by bylo lepší na to přijít už dávno, ale pořád je lepší později, než nikdy.

Vyšlo na Zvířetníku 6. 11.2018

http://neviditelnypes.lidovky.cz/uklid-a-hromadeni-veci-0uv-/p_zviretnik.aspx?c=A181105_134505_p_zviretnik_kosa

{fshare}